

tribuna | ROSER BATLLE, Patrona de la Fundació Catalana de l'Esplai

Els nens i els adults

Amb motiu de la celebració del Dia Universal dels Drets de l'Infant, l'autora afirma que encara no hem superat la mirada proteccionista vers l'infant, una mirada absolutament necessària, imprescindible... però alhora insuficient

Avegades l'amnèsia sembla un virus que ataca de cop molta gent alhora. Un munt de coses interessants, de manera sorprenent, s'obliden de manera generalitzada, sense que ningú sàpiga dir ben bé per què.

Amb la celebració anual, el 20 de novembre, del Dia Universal dels Drets de l'Infant, floreixen iniciatives encaminades a recordar els articles de la convenció que va ser aprovada el 20 de novembre de 1989 per les Nacions Unides. Aquesta convenció millorava i completava, transformant en articles, el que solament eren «principis» a l'anterior text mundial de referència, la Declaració dels Drets de l'Infant de 1959.

Però tot i la millora, en aquesta bugada vam perdre un llençol. Molts anys abans, el 1923, l'organització Save the Children, de la mà de la seva fundadora, Eglantyne Jebb, havia redactat la Declaració de Ginebra: la primera Carta dels Drets de l'Infant, un document de poques, però clares i rotundes afirmacions sobre els deures de les dones i homes del

L'autora recorda que els nens i nenes no són el futur de la societat, ja són societat. A la imatge, dos nens treballant a l'Índia. / EFE

món de protegir els infants, proporcionant-los alimentació, guariment de malalties, atenció, seguretat...

Els enunciats d'Eglantyne Jebb van ser posteriorment desglossats i enriquits amb els textos del 1959 i del 1989. Tots

menys un, que va quedar incomprensiblement oblidat. Senzillament deia:

L'infant ha de ser educat en el sentiment que ha de posar les seves millors qualitats al servei dels seus germans. Vols fer la prova? Busca aquesta flor en

l'actual convenció, llegeix tots els articles. No la trobaràs. Per què? Misteris de la mare Naturales! Una idea potent i il·luminosa va quedar incomprensiblement sepultada. I, tanmateix, expressa el concepte més noble de participació: els nens i les nenes tenen dret a contribuir a millorar la societat, a fer aquest món més fraternal i més habitable. Probablement encara no hem superat -tot i que ho intentem!- la mirada proteccionista vers l'infant, una mirada absolutament necessària, imprescindible... però alhora insuficient. Els nens i nenes no són el futur de la societat, ja són societat. No són futurs ciutadans, ja són ciutadans. Cal protegir-los, perquè són vulnerables i dependents, però també cal acostumar-los a la generositat, fins i tot aquells que viuen en situacions de precarietat, els quals tendim a convertir en perceptors permanents de subsidis, en usuaris de l'ajuda dels altres. Una noia d'un barri molt pobre de Bariloche (Argentina) ho expressava amb lucidesa: Ningú no és mai tan pobre que no pugui oferir res als altres. Rescatar de l'oblit el dret a ser educat en la generositat és, també, reconèixer la dignitat.

en sisif | JORDI SOLER

l'escaire | MIQUEL PAIROLÍ

La graciosa malaguenya

Heus aquí que hem construït un nou heroi -en aquest cas una heroïna- per al consum de l'espanyolisme feliç i triomfant: Magdalena Álvarez, la graciosa malaguenya que castiga els catalans. Divendres, un 72% dels diputats del Parlament van aprovar una resolució que demanava la destitució de la ministra de Foment. Diumenge, Magdalena, ben envoltada per Chaves i Zapatero, exultava en un míting a la seva terra. El president del govern espanyol i secretari general del PSOE, el company socialista Rodríguez Zapatero, la presentava com una dona valuosa, elogiava la seva gestió al capdavant del ministeri i proclamava: «Aquesta ministra serà la que més quilòmetres d'alta velocitat i d'autovia ha construït en tota la democràcia.» Ja és a punt l'acte d'inauguració, l'arribada del TAV a Màlaga, província per la qual Álvarez serà cap de llista en les properes eleccions espanyoles. En el míting no solament la victorejaven per aquesta raó, sinó també perquè allà consideren Magdalena una víctima de la ira dels ca-

Magdalena Álvarez, durant la seva intervenció a Màlaga, província per la qual es presentarà a les eleccions. / EFE

talans i per això l'aclamen i li donen un suport enfervorit. En les informacions televisives del míting de Màlaga es va poder veure que, diumenge, la ministra tocava el cel amb el dit. Entusiasmada, va apel·lar a les suposades virtuts racials que li atorguen la seva condició de dona i de malaguenya: una resistència fenomenal. «Antes partia que dobló», va exclamar en una d'aquelles frases que queden, com allò de «La calle es mía», que va dir Fraga, als anys de la transició. «Antes partia que dobló» i la militància va esclatar en una ovació clamorosa i més unànime encara que la reprovació del Parlament. Ja em direu quina gràcia fa tot això als ciutadans de Catalunya que s'han d'aixecar a dos quarts de sis del matí per arribar a la feina a les nou per culpa del desastre que ha provocat la malaguenya a les rodalies de Barcelona. El que van dir Zapatero i la ministra en el míting de Màlaga és una burla contra aquestes persones i contra els qui pateixen el caos ferroviari. Però, a Màlaga, el TAV arribarà a l'hora i la ministra guanyarà l'escó.